

Daniela Kovářová: Zlo přichází z Istanbulu

- CZ24 News | 8. května 2023

ČESKO: Jako žena žiji v nejlepší možné době i zemi. Oblékám se, jak se mi líbí. Mám právo odmítnout muže, kterého nechci.

Svobodně si volím partnera, počet dětí, vzdělání, práci, místo k životu, bar, jídlo, pití, dovolenou, banku, řidičský průkaz. Zákony mě stavějí na roveň muži, a pokud chci, trvám na rovnosti. Společnost a morálka mi dávají přednost jako ženě, a když chci, muži mě pouštějí sednout, otevírají mi dveře a platí za mě v restauraci. Podívám-li se kamkoliv do minulosti nebo do dnešní Afriky či do Asie, uvidím, že se tam ženám žije hůř. A přesto právě u nás rostou jako houby po dešti skupiny poblouzněných, tvrdící, že co žena, to oběť domácího a sexuálního násilí. Co tyto aktivisty pohání? Asi profesionální deformace, touha po penězích či mediální slávě.

České zákony chrání každého před útlakem, vydíráním a psychickým i fyzickým násilím všeho druhu. Trestní zákoník umožňuje ukládat i dlouhé nepodmíněné tresty. A přesto skupiny aktivistů, bojovníků za práva žen a pomýlených podporovatelů *Istanbulské úmluvy* matou veřejnost výmysly o tom, že četnost domácího a sexuálního násilí roste a že je třeba ty kruté chlapy stíhat přísněji. Navzdory tomu, že dnes je v českých zemích tak bezpečno, jako nebylo nikdy v minulosti, přesto volání po udávání, sledování a kriminalizaci slyším ze všech stran.

Co muž, to násilník?

Kdysi bylo normální, že manžel doma svou ženu fyzicky trestal. Dnes každá žena a každý muž dobře vědí, že týrat ženu je špatné a protiprávní. Nepotřebujeme nové zákony ani povýšence, kteří by nám na nároží kázali a uráželi názorové soupeřníky. Potřebujeme vzdělané, vyškolené a informované policisty, sociální pracovníky, advokáty, soudce, psychology a terapeuty, aby pomohli tam, kde je to potřeba.

K odsouzení domácího násilníka je třeba mít jasné důkazy, a pokud nejsou, žádný paragraf tomu nepomůže. Bez dobrých důkazů soud násilníka neodsoudí, což nezmění ani tisíc úmluv. Nepotřebujeme si lhát do kapsy ani silou protlačovat úmluvy, které jsou jen politickou deklarací. Stačí se podívat do zemí, jež ten nesmysl z Istanbulu ratifikovaly: v Německu nebo v Belgii počet útoků na ženy roste, místo aby se snižoval. A tyto země, kde je mimochodem čím dál běžnější třeba dívčí obřízka, nás chtějí kritizovat?

Pokud se jednou objeví kouzlo, které zbaví muže a ženy touhy ovládat druhé, ráda je budu podporovat. Takovým zázrakem však *Istanbulská úmluva* není. Stačí si ji přečíst, abyste prohlédli. Anebo srovnajte dvě skupiny jejích podporovatelů: aktivisté za práva žen tvrdí, že se ratifikací zlepší podmínky doma týraných žen. Zkuste jim ale někdy položit otázku, jak konkrétně? Prý telefonními linkami první pomoci, záchytnými centry a penězi pro neziskovky, tedy jim do kapes. Druhou skupinou prosazovatelů je Úřad vlády. Ten tvrdí, že jde o hezkou proklamaci, která prý nebude mít vliv na vnitrostátní právo. Důvodem ratifikace zůstává mezinárodní buzerace ve stylu: všichni ostatní už skočili z okna, a tak vy, poslední, skočte také.

Gender a převýchova

Jenomže ratifikace znamená souhlas s filozofií – a filozofie této úmluvy je pochybená. V preambuli se říká, že muži bijí doma ženy kvůli tomu, že jsou ženami. („Násilí na ženách je ze své strukturální

povahy násilím založeným na pohlaví a násilí na ženách je klíčovým společenským mechanismem nutícím ženy do podřízeného postavení vůči mužům.“) Skutečně s tímhle nesmyslem souhlasíte?

Vysoce nebezpečným je termín „gender“, který anglická verze úmluvy opakuje 25krát. České právo tento pojem nezná, neboť bere obě pohlaví za sobě rovná. Genderismus jako ideologie bere vztah mužů a žen jako mocenský zápas dvou konkurenčních skupin. Namísto ideálu komplementarity a harmonie nám nutí obdobu nenávistného třídního boje. Skutečně si touhle zlou ideologií chceme zaplevelit právo, soudy, rozsudky a život?

Ještě horším nebezpečím je převýchova společnosti. Důvodová zpráva uvádí, že předcházení násilí proti ženám a domácímu násilí „vyžaduje dalekosáhlé změny v postoji široké veřejnosti, překonání genderových stereotypů a zvyšování povědomí“. Státy musí přijmout „opatření, která jsou nezbytná pro prosazování změn v mentalitě a postojích“. Cílem je „zasáhnout srdce a mysl jednotlivců, kteří svým jednáním přispívají k přetrvávání násilí“. A jak výslovně vyžaduje článek 14, smluvní státy mají „podporovat uplatňování těchto zásad i v neformálních vzdělávacích zařízeních, stejně jako ve sportovních a kulturních zařízeních, zařízeních pro trávení volného času a v médiích“.

Ideologický pamflet

Shrnu to a podtrženo: je to ideologický pamflet, který se jen zaštiťuje ušlechtilým cílem, ale nic dobrého v praxi nepřinese. Ukažte mi tvrdá data ze zahraničí, ze zemí, které úmluvu dávno ratifikovaly. Přesvědčte mě, co se v těch zemích konkrétně zlepšilo a jak se vylepšil boj s domácím násilím.

Mnoho let Istanbulskou úmluvu studuji a vysvětluji. Celou dobu jsem přesvědčena o její vysoké škodlivosti, což potvrzují informace od našich sousedů. Německo chce uzákonit nový svazek zodpovědnosti pro tři a více jedinců libovolného pohlaví a gender jako primární výchovný program proniká do mateřských škol. Takový vývoj u nás doma nechci. Proto jsem proti ratifikaci Istanbulské úmluvy a v Senátu ji nepodpořím.

AUTOR: Daniela Kovářová

[ZDROJ](#)